

Arrest

nr. 119 598 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Khalaq Lam, gelegen in het district Dara-i-Pech in de provincie Kunar. U bent Pashtoun van etnische origine, 20 jaar oud en hangt het soennitische geloof aan.

In het voorjaar van 2013 viel er 's avonds laat plots een groep van een tiental gewapende talibanstrijders binnen in jullie woning. Ze hadden één gewonde strijdmakker bij zich en eisten dat er iemand van uw familie een dokter voor hen zou halen. U werd op pad gestuurd om een dokter die even verderop een praktijk had naar jullie huis te brengen. Toen u samen met die dokter op weg was naar uw huis, hoorden jullie van een mededorpeling dat het leger bij uw woning was aangekomen en dat er daar werd gevochten. Omdat de dokter vond dat de situatie te gevaarlijk was, nam hij u mee naar zijn huis waar u de nacht doorbracht.

De volgende dag bracht hij u in de namiddag naar het huis van uw oom in een naburig dorp, waar een begrafenis aan de gang was. U vernam dat uw twee oudste broers bij de gevechten van de vorige avond waren omgekomen en dat uw vader gewond was geraakt. Omdat uw vader verdacht werd van samenwerking met de taliban had het leger hem meegenomen. Omdat hij er erg aan toe was werd hij verzorgd in een ziekenhuis.

Diezelfde dag bezorgden de taliban een brief aan uw familie waarin u werd beschuldigd van spionage voor het leger. De taliban verdachten u er immers van dat u het leger over hun verblijfplaats had ingelicht. Omdat uw familie inzag dat uw leven in gevaar was, bracht uw neef u naar een kennis in het districtscentrum in Manogai. De volgende ochtend begon u samen met een smokkelaar aan uw reis naar Europa.

Op 11 augustus 2013, vier maanden na uw vertrek, kwam u aan in België. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Meteen na uw vertrek stuurden de taliban nog een brief naar uw familie. Nadat het leger inlichtingen had verzameld bij de ouderen uit uw regio, werd uw vader buiten verdenking gesteld. Door zijn verwondingen moest hij wel in het ziekenhuis blijven. Begin september 2013 vernam u dat uw vader aan zijn verwondingen was overleden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsbewijs) van u en uw vader, twee (dreig)brieven van de taliban, een attest van de politie en twee verzendingsbewijzen.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er doorheen uw verklaringen belangrijke inconsistenties werden vastgesteld die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding. Zo verklaarde u dat uw broers gestorven waren tijdens een vuurgevecht tussen de taliban en het leger. U voegde hier tot twee keer aan toe dat alleen God weet door wie uw broers precies werden gedood, maar dat de meeste mensen uit uw regio aan uw neef hadden gezegd dat uw broers waren gedood door de taliban (CGVS, p. 15). Toen hier aan het einde van het gehoor op werd teruggekomen en u werd gevraagd of uw vader had gezien hoe uw broers waren gestorven, verklaarde u dat uw vader effectief getuige was geweest van dat incident. U verklaarde dat uw vader dit in het ziekenhuis aan uw moeder had verteld, maar dat zij u dat niet had gezegd. Toen u werd gevraagd wat uw vader precies aan uw moeder had gezegd, zei u dat hij misschien had gezegd dat uw broers vermoord werden door de taliban. Toen hierop werd doorgevraagd, verklaarde u dat uw vader aan uw moeder had gezegd dat uw broers werden vermoord door de taliban die daarbij een geweer hanteerden. U zou die informatie hebben vernomen toen u in Griekenland was en telefoneerde met uw neef (CGVS, p. 21-22). Toen u werd gevraagd waarom u tot dan toe steeds had verklaard dat u niet precies wist wie uw broers had gedood, antwoordde u afwijkend en verklaarde u dat uw neef u dit pas later had gezegd. U voegde hier nog aan toe dat uw geest niet goed werkte (CGVS, p. 22). Uw bewering dat uw 'geest niet goed werkt' ging evenwel niet vergezeld van een medisch attest. Bovendien bevestigde u dat u zich wel degelijk goed voelt (CGVS, p. 22-23) en blijkt duidelijk uit de kwaliteit van uw gehoor en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Dat u uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broers zijn gestorven doorheen uw gehoor bleef aanpassen naargelang de vragen die u hierover werden gesteld, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de manier waarop u de nacht van het incident in uw woning en de daaropvolgende dag hebt beleefd, hoogst incoherent zijn en allerm minst weten te overtuigen. Zo verklaarde u dat toen u en de dokter vernamen dat er een vuurgevecht plaatsvond aan uw woning, de dokter u zei dat u met hem moest meekomen. De volgende dag zou hij u naar uw huis terugbrengen (CGVS, p. 14). Toen hier aan het einde van het gehoor op werd teruggekomen en er werd gevraagd waarom u toen 's nachts niet naar uw huis bent gegaan om te kijken wat er aan de hand was, antwoordde u dat de dokter u dat niet toestond. Toen u erop werd gewezen dat u een volwassen man bent en u opnieuw de vraag werd gesteld waarom u niet ging kijken of u uw familie kon helpen, verklaarde u andermaal dat u niet mocht van de dokter. U voegde hier nog aan toe dat hij uw arm stevig vasthield en dat hij u zei dat u met hem mee moest gaan (CGVS, p. 24).

Deze weinig aannemelijke gang van zaken werd nog opmerkelijker wanneer u vervolgens de gebeurtenissen van de daaropvolgende dag schetste. Zo verklaarde u dat u ook de dag na het incident bij de dokter doorbracht tot hij u in de late namiddag naar het huis van uw oom bracht in het dorp Rechalam waar de rest van uw familie verbleef en men bezig was met de begrafenis van uw broers (CGVS, p. 14; p. 24-25). Toen u werd gevraagd waarom u 's ochtends niet naar uw woning was gegaan om te zien wat er gebeurd was, verklaarde u dat de dokter wist dat uw huis vernield was en dat er niets voor u was om naar te gaan kijken. Toen hierop werd doorgevraagd, verklaarde u evenwel dat de dokter u 's ochtends niet had meegedeeld dat uw huis vernield was. U voegde hier nog aan toe dat de dokter u helemaal niets zei, behalve dat u hem moest volgen en dat hij u dan naar het huis van uw oom bracht. Toen u erop werd gewezen dat het opmerkelijk was dat u de hele dag de tijd had gehad om naar het huis van uw familie te gaan kijken maar u dit klaarblijkelijk niet deed, verklaarde u opnieuw dat de dokter u niet had toegestaan om uw woning te bezichtigen. Toen andermaal werd gevraagd welke reden hij daarvoor opgaf, verklaarde u dat jullie huis was vernield en de mensen bezig waren met de begrafenis. Gevraagd of de dokter u dat 's ochtends had verteld, antwoordde andermaal ontkennend en zei u dat de dokter u niets vertelde. Toen u voor de derde keer de kans werd geboden om uit te leggen waarom u de dag volgend op het gevecht bij uw woning niet naar uw huis was teruggekeerd om te zien wat er zich daar had afgespeeld, verklaarde u opnieuw dat de dokter u niet toestond om daar poolshoogte te nemen omdat er 's nachts een vuurgevecht was geweest (CGVS, p. 24-25). De door u geschetste gang van zaken is evenwel totaal onaannemelijk. Van een volwassen man die alle redenen heeft om te vrezen voor het leven van zijn familieleden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alles in het werk zou stellen om zich te informeren over het lot van zijn familie. Bijgevolg is het bijzonder weinig aannemelijk dat u zich niet naar de plaats van het gebeuren begaf, maar zich gedwee door de dokter van uw dorp liet meetronen omdat hij de situatie ter plaatse te gevaarlijk vond, en vervolgens bijna een volledige dag in totale onwetendheid in het huis van die dokter doorbracht terwijl u zich op amper tien minuten wandelafstand van uw eigen woning bevond.

Het geheel van voorgaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban danig op de helling.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban vindt verder ondersteuning in het feit dat u er evenmin in geslaagd bent uw beweerd verblijf in Khalaq Lam in het district Dara-i-Pech van de provincie Kunar, waar u de door u aangehaalde feiten situeert, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw praktische en geografische kennis van de regio waar u uw hele leven hebt doorgebracht, bijzonder beperkt is. Zo bleek tijdens het gehoor dat u slechts één district kunt opnoemen dat aan uw district grenst, met name Chapa Dara (CGVS, p. 28). Dat u uw hele leven in het district Dara-i-Pech hebt doorgebracht, maar slechts één van de vier districten van Kunar kent die aan uw eigen district grenzen, is hoogst merkwaardig. Bovendien bleek u zelfs niet in staat om dit ene district correct ten opzichte van uw eigen dorp te situeren. Gevraagd hoe u vanuit uw dorp naar Chapa Dara kon gaan, antwoordde u dat de mensen daarvoor de weg nemen in de richting van Manogai, het districtscentrum van Dara-i-Pech (CGVS, p. 29). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat wanneer men vanuit uw dorp naar Chapa Dara wil gaan, men de weg in de omgekeerde richting dient te nemen. Bovendien blijkt uit deze informatie dat uw dorp zich op nog geen tien kilometer van de grens met Chapa Dara bevindt en dat de weg die door uw dorp loopt rechtstreeks naar dat district leidt. Bijgevolg is het bijzonder opmerkelijk dat u als inwoner van Khalaq Lam niet kunt meedelen in welke richting men zich dient te verplaatsen om naar Chapa Dara te gaan.

Hierbij dient overigens nog te worden vermeld dat u vreemd genoeg wel in staat bleek om zo goed als alle van de veertien districten die Kunar rijk is op te sommen. Naar eigen zeggen kent u die namen omdat u ze op de radio hebt gehoord (CGVS, p. 28-29). Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw kennis over de districten in Kunar niet in de praktijk kunt omzetten, zorgt dit er dan ook voor dat uw kennis weinig doorleefd overkomt en een ingestudeerde indruk maakt.

Uw bijzonder beperkte kennis over uw regio blijkt tevens uit de vaststelling dat u de rivier die door uw dorp stroomt niet bij zijn correcte naam kunt weergeven. Gevraagd hoe de rivier heet die langs uw dorp stroomt, antwoordt u dat het om de Kunar rivier gaat. Wanneer u de vraag wordt gesteld of de rivier die door uw dorp stroomt nog andere namen heeft, antwoordt u opnieuw dat die rivier de Kunar wordt genoemd. U voegt hier nog aan toe dat dit de enige rivier is in uw provincie die de naam Kunar draagt. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat de Kunar niet de naam is van de rivier die door uw dorp stroomt omdat de Kunar een andere rivier is, antwoordt u ontwijkend en verklaart u dat er nabij het districtscentrum nog een andere stroom in die rivier uitmondt die de Nuristan rivier wordt genoemd (CGVS, p. 27-28). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de rivier die langs uw dorp stroomt de Pech rivier is. Er is wel degelijk een rivier in uw provincie die de Kunar heet, maar die stroomt niet door het district Dara-i-Pech. De Kunar rivier stroomt vanuit

Pakistan binnen in de provincie Kunar en doorkruist de provincie van het noordoosten naar het zuidwesten. De provincie Kunar werd bovendien genoemd naar deze rivier. Dat u uw hele leven in de provincie Kunar zou hebben doorgebracht, maar de rivier die door uw dorp stroomt verwart met de rivier die de provincie in twee stukken verdeelt en haar naam aan de regio heeft gegeven, is hoogst bedenkelijk.

Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u verschillende dorpen die zich vlak bij uw eigen dorp bevinden niet herkende of verkeerd situeerde. Zo had u nog nooit gehoord van de plaats Awdak, die zich in vogelvlucht op amper een paar kilometer van uw dorp bevindt. Van het dorp Saydor(wal) had u wel al gehoord, maar u had er geen benul van hoe u daar vanuit uw dorp kon komen. Nochtans is Saydor(wal) amper enkele kilometers van uw dorp verwijderd en ligt het langs dezelfde weg die ook door uw dorp loopt. Van het dorp Kelaymo of Kelemo had u eveneens gehoord, maar gevraagd hoe u daar vanuit uw dorp kon komen, antwoordde u vreemd genoeg dat men daarvoor de weg moet volgen in de richting van het districtscentrum Manogai. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat men zich in de tegenovergestelde richting dient te begeven om naar Kelaymo of Kelemo te gaan. Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u volhouden dat dit dorp zich in de andere richting bevond. Dat u geen enkele van deze plaatsen die zich allen in de nabijheid van uw dorp bevinden correct ten opzichte van uw dorp kon situeren, doet verdere twijfels rijzen over uw herkomst uit Khalaq Lam. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u tevens erg gebrekkige verklaringen hebt afgelegd over de activiteiten van u en uw familie. Zo verklaarde u dat actief was als schapen- en geitenherder en dat uw vader en broers zich bezighielden met landbouw (CGVS, p. 6 en 9). Toen werd doorgevraagd naar uw activiteiten als herder bleek evenwel dat u niet in staat was om het ras van de schapen die u onder uw hoede had te benoemen. Hoewel deze vraag u meermaals werd gesteld, kwam u niet verder dan te stellen dat uw schapen lang haar hadden en dat er daarnaast ook schapen waren met kort haar. Toen u ten slotte nogmaals de kans werd geboden om te mee te delen tot welk ras uw schapen behoorden antwoordde u: "Er waren er veel. Je kunt ze niet allemaal apart een naam geven. De honden hadden een naam (CGVS p. 6-7)." Aangezien u niet eens het ras van uw eigen schapen kunt benoemen, komt uw voorgehouden profiel van schapenherder op de helling te staan. Bovendien verklaarde u dat de zwangerschap bij zowel schapen als geiten zes maanden duurt. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat zowel schapen als geiten bevallen na een dracht van vijf maanden.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis over landbouw onmogelijk in overeenstemming kan worden gebracht met die van een volwassen landbouwerszoon die zijn volledige leven in een rurale omgeving heeft doorgebracht. Zo verklaarde u dat het moment waarop het incident in uw woning zich afspeelde, zich ongeveer vijf maanden voor uw interview op het Commissariaat-generaal heeft afgespeeld. U verklaarde dat het toen koud was en dat men in die periode de mais oogstte (CGVS, p. 18). Aangezien uw interview plaatsvond op 16 september, betekent dit dat het incident waar u naar verwees zich ongeveer in april heeft afgespeeld. Toen hier dieper op werd ingegaan, verklaarde u dat de mais wordt gezaaid in djedi, dalwa en hoet (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe het weer is in die maanden, verklaarde u correct dat het dan koud is (CGVS, p. 20). Djedi, dalwa en hoet zijn immers de laatste drie maanden van het Afghaanse kalenderjaar en vallen samen met de winter. U voegde hier nog aan toe dat de mais wordt geoogst in de eerste drie maanden, waarmee u hoogstwaarschijnlijk verwees naar de eerste drie maanden van het Afghaanse kalenderjaar (hamal, saur en jauza), die samenvallen met de lente. Even voordien had u tevens verklaard dat de mais wordt geoogst in de vierde maand, met name aqrab (CGVS, p.19).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen volledig in strijd zijn met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat mais in de provincie Kunar in het begin van de zomer wordt gezaaid en 3,5 maanden later, bij aanvang van de herfst, wordt geoogst. Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw verklaringen over het zaaien en oogsten van mais volledig fout zijn, ontkende u dit en bleef u erbij dat uw verklaringen strookten met de realiteit ter plaatse (CGVS, p. 20). Uw verklaring dat mais in de winter wordt gezaaid en in de lente wordt geoogst is evenwel dermate aberrant dat er onmogelijk nog geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uit een landbouwersgezin uit Kunar afkomstig bent, te meer daar u aangaf dat uw vader zelf ook mais verbouwde (CGVS, p. 9).

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Dara-i-Pech in de provincie Kunar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de

laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De taskara's, de brief van de politie en de twee (dreig)brieven van de taliban dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De verzendingsbewijzen uit Jalalabad en Peshawar tonen enkel aan dat u over contacten beschikt in die steden, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (met name de materiële motiveringsplicht), alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielaanvraag wordt in hoofdzaak afgewezen omdat hij zijn beweerd verblijf in Khalaq Lam in het district Dara-i-Pech van de provincie Kunar, waar hij de door hem aangehaalde feiten situeert, niet aannemelijk kan maken. Uit verzoekers verklaringen blijkt meer bepaald dat hij de dorpen rond zijn dorp niet correct weet te situeren, hij de rivier die door dat dorp stroomt verward met een rivier die niet door zijn district loopt, verzoeker volkomen foutieve informatie aanreikt aangaande basiskennis inzake het hoeden van schapen en het telen van mais. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat van hem “*geen schoolse encyclopedische kennis*” mag worden verwacht. Dit is niet ernstig, gezien er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gepeild werd naar de meest elementaire geografische en professionele kennis. De Raad merkt dienaangaande op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst. De vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing zijn pertinent en tonen aan dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Dara-i-Pech, provincie Kunar, noch aan zijn beweerd profiel als volwassen boerenzoon.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de bewijskracht van de door hem bijgebrachte stukken. Documenten beschikken evenwel slechts over ondersteunende bewijskracht, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat Afgaanse identiteitsdocumenten frequent en gemakkelijk in vervalste vorm te koop worden aangeboden. De bijgebrachte stukken beschikken derhalve niet over objectieve bewijswaarde en vermogen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en profiel niet te herstellen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Dara-i-Pech, provincie Kunar, kan evenmin aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is enig geloof

gehecht worden. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Afghanistan tot 2011-2012 zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat grote groepen Afghanen in buurland Iran of Pakistan leven terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissing wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER